

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 01 0 K 010740 23 Kž
Sarajevo, 20.03.2024. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Begić Jasmine kao predsjednice vijeća, Dugonjić mr Božidarke i Muratović Hurije kao članica vijeća, uz sudjelovanje Šeta Mevlide kao zapisničarke, u krivičnom predmetu protiv optuženog J.H., zbog krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbi kantonalnog tužitelja iz Bihaća, izjavljenoj protiv presude Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 010740 19 K od 28.03.2023. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 20.03.2024. godine, u prisustvu federalnog tužitelja Halilčević Nihada, optuženog J.H. i njegovog branitelja Bajramović Alage, advokata iz Bihaća, donio je

P R E S U D U

Žalba kantonalnog tužitelja iz Bihaća odbija se kao neosnovana i potvrđuje presuda Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 010740 19 K od 28.03.2023. godine u njenom oslobađajućem dijelu.

O b r a z l o ž e n j e

Presudom Kantonalnog suda u Bihaću broj 01 0 K 010740 19 K od 28.03.2023. godine, optuženi J.H., a na osnovu člana 299. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH), oslobođen je od optužbe da je učinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), te je na osnovu člana 203. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Istom presudom, na osnovu člana 298. tačka b) ZKP FBiH, odbijena je optužba prema optuženim: J.H., R.J. i I.J., da su zajedno sa G.E. i D.A. učinili krivično djelo Udruživanje radi činjenja krivičnih djela iz člana 340. stav 2. KZ FBiH; zatim prema optuženom Jusić Hadisu da je učinio krivično djelo Sklapanje štetnog ugovora iz člana 252. stav 2. KZ FBiH; potom prema

optuženoj R.J. da je zajedno sa G.E. učinila krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH, te prema optuženim R.J. i I.J. da su zajedno sa G.E. i D.A. učinile krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. KZ FBiH u vezi člana 33. istog zakona, pa je na osnovu člana 203. stav 1. ZKP FBiH odlučeno da troškovi krivičnog postupka padaju na teret budžetskih sredstava.

Protiv te presude, u dijelu u kojem je optuženi J.H. oslobođen od optužbe, žalbu je izjavio kantonalni tužitelj iz Bihaća, zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede krivičnog zakona, sa prijedlogom da se ona preinači i ovaj optuženi oglasi krivim za krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH, ili da se pobijana presuda u tom dijelu ukine i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovno suđenje ili da se odredi održavanje pretresa pred ovim sudom.

Optuženi J.H. i njegov branitelj su podnijeli odgovore na žalbu kantonalnog tužitelja, u kojima su naveli razloge zbog kojih smatraju da žalba nije osnovana, pa su predložili da se ona kao takva odbije i prvostepena presuda potvrdi.

Federalni tužitelj je podneskom broj T01 0 KTKVŽ 0024630 23 2 od 17.08.2023. godine predložio da se žalba kantonalnog tužitelja uvaži, te da se pobijana presuda preinači „kako u oslobađajućem dijelu, tako i u odbijajućem dijelu“ i optuženi J.H. oglasi krivim za krivično djelo za koje je oslobođen od optužbe, „kao i za krivična djela za koja je u odnosu na njega optužba odbijena“.

Na sjednici vijeća ovog suda održanoj u smislu člana 319. ZKP FBiH, federalni tužitelj je ostao kod žalbe kantonalnog tužitelja u Bihaću, navodeći da podržava žalbene razloge i prijedloge iz te žalbe, dok se nije očitovao u odnosu na pomenuti pismeni podnesak Federalnog tužiteljstva. S tim u vezi ovaj sud nalazi potrebnim ukazati da se izjašnjenjem na način naveden u tom podnesku, gubi iz vida da je u konkretnom slučaju žalba izjavljena samo u odnosu na onaj dio prvostepene presude kojim je optuženi J.H. oslobođen od optužbe, a ne i u odnosu na njen odbijajući dio, budući da je tom presudom optužba odbijena prema optuženim J.H., D.A., R. J. i I. J. usljed odustanka kantonalnog tužitelja od optužnice, tj. na osnovu člana 289. tačka b) ZKP FBiH. Stoga navedeni podnesak federalnog tužitelja može biti uzet u obzir samo u dijelu kojim se podržava žalba kantonalnog tužitelja iz Bihaća (u daljem tekstu: tužitelj).

Optuženi i njegov branitelj su na istoj sjednici izjavili da ostaju kod navoda i prijedloga iz svojih odgovora na žalbu tužitelja, koje su i obrazložili, s tim da je optuženi izjavio da je u svemu saglasan sa onim što je njegov branitelj iznio u odgovoru na žalbu tužitelja, kao i sa njegovim izlaganjem na sjednici vijeća.

Ispitujući pobijanu presudu u smislu člana 321. ZKP FBiH, i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Prije svega valja zapaziti da tužitelj u žalbi, podvodeći to pod bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, na više mjesta ukazuje na navodne proturječnosti činjeničnih zaključaka suda u obrazloženju pobijane presude, pozivajući se pri tome na stav iz odluke ovog suda broj

KŽ-392/99 -1 kojom je utvrđeno postojanje bitne povrede odredaba krivičnog postupka zbog toga što su razlozi presude nejasni i proturječni. Međutim, tužitelj gubi iz vida da ZKP FBiH koji je u primjeni (a koji je stupio na snagu 01.08.2003. godine), u članu 312. stav 1. tačka k), ne propisuje nejasnoću i proturječnost razloga presude kao bitnu povredu odredaba krivičnog postupka, nego nerazumljivost izreke, njenu proturječnost samoj sebi ili razlozima presude, pa je stoga irelevantno i ukazivanje tužitelja na stav ovog suda donesen u vrijeme važenja ranijeg procesnog zakona u pogledu odredbe koja više nije na snazi. Obzirom na to, ovi žalbeni navodi tužitelja će biti ispitani u okviru žalbenog osnova pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a isto vrijedi i za druge žalbene navode koje tužitelj označava kao bitne povrede odredaba krivičnog postupka, ali se njima u suštini ukazuje na pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje.

Osparavajući dalje prvostepenu presudu zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, tužitelj žalbom prvenstveno ukazuje da je njena izreka proturječna obrazloženju, jer se u izreci navodi da je optuženi oslobođen od optužbe temeljem odredbe člana 299. tačka c) ZKP FBiH, tj. zbog nedostatka dokaza, dok se u obrazloženju navodi da je optuženi „postupao isključivo u interesu JKP Komrad“, te da „nije zanemario ciljeve i interese službe, da se rukovodio isključivo poslovnim i ekonomskim interesima JKP Komrad, a ne bilo kojim ili čijim drugim interesima...“, što po stanovištu žalbe predstavlja utvrđenje suda da nije bilo protivpravnosti u radnjama optuženog, zbog čega je sud kao osnov oslobađajuće presude trebao primijeniti odredbu člana 299. tačka a) ZKP FBiH. S tim u vezi tužitelj ukazuje na stav ovog suda iz odluke broj 03 0 K 015438 18 Kž od 09.12.2020. godine.

Ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Tačno je da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi izveo činjenične zaključke na koje tužitelj ukazuje žalbom, ali je do njih došao analizom i ocjenom dokaza izvedenih u toku glavnog pretresa, temeljem kojih je utvrdio da nije dokazana teza optužbe da je optuženi prekršio blanketne propise koji mu se optužnicom stavljaju na teret, niti je pričinio štetu JKP Komrad, dajući za takve zaključke jasne i određene razloge, pa stoga nema proturječnosti izreke i obrazloženja pobijane presude na koju se žalbom neosnovano ukazuje, odnosno, nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH. Pri tome, na ovu procesnu situaciju nije primjenjiv stav iz odluke ovog suda broj 03 0 K 015438 18 Kž od 09.12.2020. godine na koju tužitelj ukazuje žalbom, jer je u tom predmetu prvostepeni sud u obrazloženju presude naveo da u radnjama optuženog nema obilježja krivičnog djela za koje je optužen i da ne postoji umišljaj kod optuženog da učini navedeno krivično djelo, pa je ovaj sud utvrdio da to jeste u suprotnosti sa izrekom kojom je optuženi oslobođen od optužbe temeljem odredbe člana 299. tačka c) ZKP FBiH, ali se u konkretnom slučaju ne radi o takvom propustu suda.

Tužitelj dalje žalbom ukazuje da pobijana presuda nema razloga o odlučnim činjenicama u pogledu okolnosti da je poslovna zgrada JKP Komrad srušena bez prethodne saglasnosti Općinskog vijeća, te suprotno čl. 144 i 145. Zakona o prostornom uređenju i građenju USK, pri čemu ukazuje i na odredbu čl. 97. istog zakona koja propisuje da se svi učesnici u građenju moraju pridržavati obavezne dokumentacije na gradilištu, pa tako ni JKP Komrad koji je po stanovištu žalbe bio izvođač radova, nije mogao započeti proces rušenja bez pravomoćnog

rješenja o tome. Ukazuje da su u tom pravcu svjedočili svjedoci J.S., S.A., I.Z. i optužena R. J., koji su potvrdili da Općinsko vijeće nije donijelo odluku o rušenju predmetne zgrade, niti je proveden upravni postupak u vezi s tim, a da sud uopće nije cijenio navedene okolnosti niti dokaze s tim u vezi, pa smatra da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Nisu prihvatljivi ni ovi žalbeni navodi.

Da bi se radilo o navedenoj bitnoj povredi odredaba krivičnog postupka, prije svega treba utvrditi šta su to odlučne činjenice u pogledu onoga za šta se optužnicom tereti optuženi, a to je prvostepeni sud i učinio. Naime u konkretnom slučaju, predmetna zgrada JKP Komrad je prenesena u vlasništvo Općini Bihać (što se ni žalbom tužitelja ne osporava), iz čega je sud zaključio da se eventualni propusti u vezi sa odlukom o rušenju iste ne mogu pripisati optuženom, niti mu se takvo što optužnicom stavlja na teret (iz samog činjeničnog opisa slijedi da je G.E. kao načelnik općine Bihać, bez prethodne odluke Općinskog vijeća i suprotno odredbama Zakona o prostornom uređenju i građenju, Zakona o javnim nabavkama i Statuta Općine Bihać, donio akt kojim je naložio optuženom rušenje zgrade). Prvostepeni sud je navedene okolnosti, kao i dokaze s tim u vezi cijenio, te izveo zaključak da se eventualni propusti u vezi kršenja pomenutih blanketnih normi eventualno mogu pripisati optuženom G.E. kao načelniku Općine Bihać, ali ne i optuženom J.H., dajući pri tome jasne i određene razloge za takav svoj stav. Stoga pitanje kršenja navedenih blanketnih normi na koje tužitelj ukazuje žalbom, u situaciji kada se to kršenje stavlja na teret G.E. kao općinskom načelniku, ne može predstavljati odlučnu činjenicu u odnosu na postupanje optuženog J.H., jer se on za te radnje i ne tereti. Slijedom toga, pobijanom presudom nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH.

Tužitelj žalbom ukazuje i to da je sud povrijedio princip jednakosti stranaka u postupku, time što je prihvatio dokaze odbrane: iskaz svjedoka B.A. i kooperantski ugovor između JKP Komrad i B.S.B. od 19.04.2012. godine u vezi rušenja Tehničkog školskog centra, kojima je odbrana prezentirala komparativni primjer i proceduru rušenja drugog objekta, a odbio je prijedlog optužbe da se izvrši uvid u dokumentaciju koja se odnosi na rušenje zgrade Toplane u Bihaću početkom 2013. godine, na koji način je i optužba imala namjeru da kroz komparativni primjer pokaže pravilnu proceduru rušenja kojem je prethodila odluka Općinskog vijeća, zahtjev za rušenje, elaborat, troškovnik, javne nabavke i dr. Smatra da je time učinjena relativno bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. u vezi člana 15. stav 1. ZKP FBiH.

Ni ovi žalbeni navodi ne dovode u pitanje zakonitost pobijane presude.

Najprije valja ukazati da je prema odredbi člana 278. stav 2. ZKP FBiH, sud ovlašten da odbije izvođenje dokaza kojeg predlažu stranke, ukoliko ocijeni da taj dokaz nema značaja za predmet ili je nepotreban, kako je to i u konkretnom slučaju učinjeno. Naime, za prvostepeni sud nije ni bilo sporno da je za rušenje nekretnine u vlasništvu općine Bihać bilo neophodno postupiti u skladu sa odredbama Zakona o prostornom uređenju i građenju, te je s toga našao da je navedeni prijedlog tužitelja za izvođenjem pomenutih dokaza, nepotreban u smislu dokazivanja da je neki drugi objekat srušen u skladu sa onim što taj zakon i propisuje, odnosno, da je u odnosu na tu okolnost sasvim dovoljno ukazati na odredbe tog zakona, o čemu su dati

razlozi na strani 17. pasus 2. pobijane presude. Pri tome, dokaz odbrane na koji tužitelj ukazuje žalbom, izveden je radi opovrgavanja tvrdnje optužbe o visini troškova nastalih za rušenje poslovne zgrade JKP Komrad, odnosno visine štete za koju se optužnicom tvrdi da je nastala radnjama optuženog, a ne radi utvrđivanja zakonitosti postupka rušenja Tehničkog školskog centra, radi komparacije sa konkretnim slučajem, kako se to nastoji prikazati u žalbi. Iz toga jasno slijedi da u konkretnoj situaciji nije povrijeđena odredba člana 15. stav 1. ZKP FBiH, a time nije mogla biti učinjena ni bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2. ZKP FBiH u vezi sa tom odredbom.

Kada je u pitanju činjenično stanje utvrđeno pobijanom presudom, potrebno je prije svega, radi lakšeg razumijevanja konkretne procesne situacije, ali i onoga što se žalbom osporava, dati nekoliko napomena o toku ovog predmeta.

Naime, optužnicom Kantonalnog tužiteljstva USK Bihać broj T01 KTK 0024630 15 od 28.12.2018. godine, optuženi su G.E., J.H., D.A., R.J. i I.J. i to: G.E., da je počinio krivično djelo Udruživanje radi činjenja krivičnih djela iz člana 340. stav 1. KZ FBiH; J.H., D.A., R.J. i I. J., da su počinili krivično djelo Udruživanje radi činjenja krivičnih djela iz člana 340. stav 2. KZ FBiH, zatim G.E. da je počinio krivično djelo Zloupotreba procjene iz člana 250. stav 3. KZ FBiH u vezi sa članom 32. KZ FBiH; D.A. da je počinio krivično djelo Zloupotreba procjene iz člana 250. stav 3. KZ FBiH; J.H. da je počinio krivično djelo Sklapanje štetnog ugovora iz člana 252. stav 2. KZ FBiH, G.E. i J.H. da su počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH, G.E. i R.J. da su počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH, G.E., R.J. i I.J. da su počinili krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. KZ FBiH, te D.A. da je počinio krivično djelo Zloupotreba procjene iz člana 250. stav 3. KZ FBiH i to, kako se navodi, u idealnom sticaju sa krivičnim djelom Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. KZ FBiH u vezi sa članom 33. KZ FBiH, te G.E. da je počinio krivično djelo Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH.

Nakon toga, krivični postupak prema G.E., zbog krivičnih djela Udruživanje radi činjenja krivičnih djela iz člana 340. stav 1. KZ FBiH, Zloupotreba procjene iz člana 250. stav 3. u vezi sa članom 32. KZ FBiH, Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. st. 1. i 3. KZ FBiH i Primanje dara ili drugih oblika koristi iz člana 380. stav 1. KZ FBiH, obustavljen je zbog smrti optuženog, rješenjem prvostepenog suda broj 01 0 K 010740 19 K od 02.04.2021. godine, dok je u odnosu na optuženog D.A., zbog krivičnih djela Udruživanje radi činjenja krivičnih djela iz člana 340. stav 2. KZ FBiH, Zloupotreba procjene iz člana 250. stav 3. KZ FBiH i Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. u vezi sa članom 33. KZ FBiH krivični postupak prekinut i razdvojen zbog bolesti ovog optuženog, rješenjem prvostepenog suda broj 01 0 K 010740 19 Kps od 04.12.2019.godine.

Nadalje, kako je već prethodno navedeno, pobijanom presudom je zbog odustanka tužitelja odbijena optužba prema optuženim: J.H., R.J. i I.J., da su zajedno sa G.E. i D.A. učinili krivično djelo Udruživanje radi činjenja krivičnih djela iz člana 340. stav 2. KZ FBiH, zatim prema optuženom J.H. da je sam učinio krivično djelo Sklapanje štetnog ugovora iz člana 252. stav 2. KZ FBiH; potom prema optuženoj R.J. da je zajedno sa G.E. učinila krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH, te prema optuženim R.J. i I. J.

da su zajedno sa G.E. i D.A. učinile krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 3. KZ FBiH u vezi člana 33. istog zakona, a optuženi J.H. je oslobođen od optužbe da je učinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH, pa je žalba tužitelja izjavljena samo u odnosu na taj dio pobijane presude.

Međutim, tužitelj već u uvodnom dijelu žalbe, iznosi hronologiju događaja kako je ona bila opisana u optužnici i u odnosu na ostale optužene prema kojima je krivični postupak obustavljen, prekinut ili je optužba odbijena, uz navode da bez obzira na odustanak „od preostalih tačaka optužnice i samih optuženih“ u žalbi se sve to iznosi radi „razumijevanja cjelokupnog krivičnog postupka događaja u kojem predmetna tačka optužnice (misli se na oslobađajući dio prvostepene presude), predstavlja jednu fazu i samostalnu krivičnog postupka cjelinu“, pa da je sud u pobijanoj presudi propustio da cijeni „širu sliku“. Posljedica takvog stava tužitelja je da se i u nastavku žalbe iznose brojni prigovori u „širem kontekstu“, pri čemu se posve gubi iz vida ono što je optuženom J.H. bilo stavljeno na teret relevantnom tačkom optužnice, odnosno, za šta je oslobođen pobijanom presudom, pa će se takvi žalbeni navodi tužitelja moći ispitati samo u onom obimu koji obuhvata predmet optužbe.

Tako iz izreke oslobađajućeg dijela presude slijedi da je optuženi J.H. oslobođen od optužbe da je, zajedno sa G.E., od 07.08.2013. do 29.08.2013. godine u Bihaću, kao službena osoba – H.J. kao direktor JKP Komrad d.o.o, s ciljem stvaranja jedinstvene građevinske parcele na lokalitetu upravna zgrada JKP KOMRAD d.o.o. Bihać koja je bila locirana na k.č. br. 5137 upisana u PL br. 7262/07 k.o. B. – G. površine 319 m², a suprotno zakonitom i pravilnom vršenju svojih službenih dužnosti na štetu JKP KOMRAD d.o.o., H.J. iskorištavanjem, a potom nevršenjem svoje službene dužnosti nanio štetu JKP KOMRAD d.o.o., na način da je E. G. bez prethodne Odluke Općinskog vijeća protivno čl. 25. tačka 7. Statuta Općine Bihać kojim je određeno da imovinom Općine isključivo upravlja i raspolaže Općinsko vijeće i bez prethodno provedene procedure javne nabavke u smislu imperativne obaveze iz čl. 3. i 4. Zakona o javnim nabavkama BiH i bez prethodnog zahtjeva za odobrenje za uklanjanje građevine i projekta o uklanjanju/rušenju u smislu odredaba čl. 144. i 145. Zakona o prostornom uređenju i građenju USK, donio akt br. 03/2-31-3-6892/13 od 07.08.2013. godine kojim je naložio J.H. kao predsjedniku Uprave - direktoru JKP „Komrad“ da sruši poslovnu zgradu ovog preduzeća upisanu u zk. ul. br. 7105 k.o. B. – PL. br. 7262 k.o. Bihać - grad ukupne površine 319 m², čije je pravo raspolaganja prethodno preneseno na Općinu Bihać (kao u tački 1. optužnice), što je H.J. i učinio tako što je usmeno naložio zaposlenicima JKP Komrad d.o.o. da u periodu od 09.08.2013. do 29.08.2013. godine koristeći resurse i mehanizaciju ovog društva sruše navedenu zgradu što je za JKP Komrad d.o.o. prouzrokovalo troškove rušenja u iznosu od 18.096,00 KM koje troškove H.J. kao predsjednik uprave - direktor JKP KOMRAD d.o.o. nije službeno fakturisao Općini Bihać, a morao je smislu čl. 67. stav 1. tačka 13. Statuta JKP KOMRAD br. 02-02-931/11 od 8.2.2011. godine u vezi sa čl. 16. Zakona o računovodstvu i reviziji FBiH, čega je bio svjestan i na što je pristao, čime je H.J. nanio štetu JKP Komrad d.o.o. u iznosu od 18.096,00 KM kao troškovima izvršenog rušenja zgrade, čime bi počinio krivično djelo Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH.

Prvostepeni sud je u vezi navedenog utvrdio prije svega da je sporna zgrada JKP Komrad, prije rušenja, prenesena u vlasništvo Općini Bihać (što se ni žalbom ne osporava), te je dalje, analizom izvedenih dokaza, izveo zaključak da optuženi, kao direktor JKP Komrad, nije

imao bilo kakva ovlaštenja da zajedno sa G.E. poduzima radnje sa ciljem stvaranja jedinstvene građevinske parcele na lokalitetu srušene zgrade, što se odnosi i na pitanje zakonitosti provedene procedure rušenja (prethodna odluka Općinskog vijeća). Utvrđeno je također da je optuženi J.H. naložio rušenje sporne zgrade nakon što mu je to naloženo aktom općinskog načelnika (G. E.) broj 03/2-31-3-6892/13 od 07.08.2013. godine, a ni to se žalbom ne osporava.

I po ocjeni ovog suda, pravilni su navedeni zaključci prvostepenog suda, koji ne mogu biti dovedeni u pitanje žalbenim navodima koje tužitelj postavlja u vidu pitanja: „ako optuženi H.J. nije imao bilo kakva ovlaštenja da poduzima radnje u cilju stvaranja građevinske parcele (iako je nesporno aktom E.G. istom rušenje naloženo s navođenjem razloga zašto se ruši – formiranje građevinske parcele), kako to Sud gore zaključuje, kako je onda srušio zgradu i na temelju čega onda sud izvodi zaključak da optuženi ipak jeste naložio rušenje zgrade i da je to postupanje bilo u interesu službe i javnog preduzeća kojim je rukovodio?!“.

Ovo stoga što tužitelj žalbom uopće ne argumentira u kakvoj je vezi okolnost da je u pomenutom aktu općinskog načelnika navedeno u koju svrhu se ruši zgrada, odnosno, da je optuženi znao za tu svrhu, sa tvrdnjom iz optužnice da je zajedno sa G.E. poduzeo radnje s ciljem stvaranja jedinstvene građevinske parcele, niti se u žalbi ukazuje na kakve dokaze s tim u vezi. Pri tome tužitelj ponovo gubi iz vida da i sama optužnica dalje opisuje radnje koje je poduzeo G.E., te blanketne norme koje je on prekršio, a ne optuženi J.H. koji, kako je to pravilno utvrdio i prvostepeni sud, nije ni imao bilo kakva ovlaštenja da poduzima radnje u cilju stvaranja građevinske parcele, jer su takve radnje, što je također pravilno utvrđeno, mogle biti poduzete isključivo od onih službenih osoba koje takvo svojstvo imaju kao zaposlenici nadležnih općinskih organa vlasti, a time i mogućnost da donose odluke u vezi sa raspolaganjem imovinom općine, uključujući i rušenje zgrada u vlasništvu općine. Drugo je pitanje da li je ta odluka u okviru općinskog organa vlasti donesena u skladu sa zakonom i relevantnim podzakonskim aktima, odnosno, da li je istu donijela službena osoba tog organa eventualnim iskorištavanjem svog službenog položaja ili prekoračenjem svojih službenih ovlasti. S tim u vezi, to što je optuženi J.H. postupio po aktu općinskog načelnika broj 03/2-31-3-6892/13 od 07.08.2013. godine za rušenje zgrade u vlasništvu općine (što po stanovištu žalbe nije mogao jer nije postojala odluka Općinskog vijeća o tome), ne može predstavljati ni iskorištavanje njegovog službenog položaja, niti prekoračenje njegovih službenih ovlasti, kako je to pravilno utvrdio i prvostepeni sud. Stoga nisu prihvatljivi ni ostali žalbeni navodi kojima tužitelj insistira na dokazima iz kojih proizilazi da je postupak koji je prethodio rušenju predmetne zgrade proveden nezakonito, tj. bez odluke općinskog vijeća i bez provođenja upravnog postupka koji je propisan Zakonom o prostornom uređenju i građenju USK, jer je sud sve te dokaze imao u vidu i cijenio, ali je našao, kako je i prethodno navedeno, da oni nisu relevantni u odnosu na ono šta se optuženom J.H. stavlja na teret.

Neprihvatljiv je i žalbeni navod tužitelja da je sud zanemario odredbe člana 144. i 145. Zakona o prostornom uređenju i građenju USK (na drugom mjestu u žalbi se poziva i na član 143. ovog zakona), koje propisuju postupak uklanjanja građevine (rušenje), te član 97. istog zakona koji propisuje da se svi učesnici u građenju ili rušenju moraju pridržavati obavezne dokumentacije na gradilištu, što se po stanovištu žalbe, odnosi i na optuženog odnosno, JKP Komrad koji je po stanovištu žalbe postupao kao izvođač radova. Naime, kada su u pitanju odredbe člana 144. i 145. Zakona o prostornom uređenju i građenju USK, kako je već rečeno,

njihovo kršenje se i samom optužnicom stavlja na teret G.E., a bilo je i riječi o tome zašto kršenje tih odredbi ne može predstavljati iskorištavanje službenog položaja ili prekoračenje službenih ovlasti optuženog, što je pravilno utvrdio prvostepeni sud, dok kada je u pitanju odredba člana 97. istog zakona, njeno se kršenje optužnicom uopće ne stavlja na teret optuženom Jusić Hadisu, pa onda nije mogla ni postojati obaveza suda da utvrđuje da li je došlo do njenog kršenja ili ne.

Prvostepeni sud je dalje utvrdio da nije dokazano ni da je optuženi, postupajući po navedenom aktu G.E. (kao načelnika općine), nakon što je usmeno naložio rušenje predmetne zgrade uposlenicima JKP Komrad, prouzrokovao troškove rušenja u iznosu od 18.096,00 KM koje nije službeno fakturisao Općini Bihać, pa da je time prekršio odredbu člana 67. stav 1. tačka 13. Statuta JKP Komrad, u vezi sa čl. 16. Zakona o računovodstvu i reviziji FBiH, čime da je nanio štetu tom preduzeću u navedenom iznosu. S tim u vezi, sud je cijenio i analizirao relevantne dokaze, te utvrdio da u postupcima optuženog nije bilo nikakve samovolje, odnosno, zloupotrebe, iznoseći pri tome hronološki utvrđene činjenice i to: da je uprava JKP Komrad dana 17.06.2013. godine donijela zaključak da je osnovana inicijativa Općine Bihać za prenos prava raspolaganja predmetne zgrade sa zemljištem na Općinu Bihać, da će se preseljenje u novi prostor, rušenje objekta i uređenje zemljišta izvršiti vlastitim sredstvima, radnom snagom i mehanizacijom, te da se za realizaciju zaključka zadužuje optuženi; da je Skupština JKP Komrad donijela odluku dana 20.06.2013. godine da se sa Općinom Bihać potpiše takav ugovor kojim će se utvrditi naknada za prenos prava raspolaganja i druga pitanja u vezi sa preseljenjem u drugi prostor i neometano funkcioniranje preduzeća, za što se ovlašćuje direktor tj. optuženi; da je takav ugovor potpisan dana 06.08.2013. godine i njime utvrđena naknada za prenos prava raspolaganja u iznosu od 617.242,00 KM; da je optuženi u postupku pregovora sa Općinom Bihać, a u skladu sa zaključkom uprave društva od 17.06.2013. godine tražio da rušenje predmetne zgrade izvede JKP Komrad vlastitim sredstvima, radnom snagom i mehanizacijom, te je tako i postupljeno nakon što je općinski načelnik dostavio JKP Komrad akt broj 03/2-31-3-6892/13 od 07.08.2013. godine koji u suštini predstavlja odobrenje za rušenje; da troškovima radova u sklopu tog rušenja nije prouzročena šteta JKP Komrad, nego su naprotiv, ti radovi bili u interesu društva (zbog čega u krivičnom postupku nije ni postavljen imovinskopravni zahtjev); da visina tih troškova nije iznosila 18.096,00 KM nego znatno manje (oko 3000-4000 KM), te da optuženi nije ni imao pravnog osnova da dostavlja fakturu Općini Bihać, jer sa istom nije zaključen bilo kakav ugovor o angažmanu JKP Komrad kao izvršitelja ovih radova. Pri tome je sud cijenio brojne dokaze, prihvatajući saglasne iskaze zaposlenika JKP Komrad (uključujući i članove uprave preduzeća), da su i tražili da rušenje predmetne zgrade izvrše oni, jer im je to bilo u interesu, a ne na štetu, radi iskorištavanja raspoloživog materijala sa stare zgrade u novoj zgradi (rasvjetna tijela, sanitarije, stolarija, reklama i dr.), dok nije prihvatio nalaz sudskog vještaka o visini troškova u iznosu od 18.096,00 KM, dovodeći ga u vezu sa drugim dokazima iz kojih jasno slijedi da su navedeni troškovi bili znatno niži te dajući detaljne razloge za takav svoj stav.

Osporavajući ova utvrđenja prvostepenog suda, tužitelj u žalbi prvo postavlja prigovore u vidu pitanja – kako je moguće da uprava JKP Komrad donosi zaključak o rušenju zgrade vlastitim sredstvima dana 17.06.2013. godine, kada je inicijativa Općine Bihać za prenos prava raspolaganja predmetne zgrade upućena JKP Komrad dan nakon toga, tj. 18.06.2013. godine; da li je navedeni zaključak JKP Komrad mogao biti osnov ili odluka za rušenje zgrade, kada je ona

prenesena u vlasništvo Općini Bihać; te zašto sud prihvata sadržaj pomenutog zaključka u dijelu koji glasi „rušenje objekta i uređenje zemljišta izvršit će se vlastitom radnom snagom i vlastitim stalnim sredstvima – mehanizacijom preduzeća“, kada takvu odluku nije mogla donijeti Uprava JKP Komrad, budući da u momentu rušenja zgrada više nije bila njihova?

Međutim, ni ovi žalbeni navodi nisu dovedeni u vezu sa razlozima pobijane presude, niti sa predmetom optužbe. Naime, tužitelj zanemaruje da je sud prihvatio saglasne iskaze optuženog i svjedoka H.F. (kao predsjednika Nadzornog odbora JKP Komrad), te H.Š. (kao predsjednika Skupštine JKP Komrad), da su još u maju 2013. godine održali sastanak sa načelnikom općine (G.E.), na kojem se razgovaralo o prijenosu prava raspolaganja predmetne zgrade na Općinu Bihać, o čemu je obaviještena uprava preduzeća, što je rezultiralo donošenjem zaključka od 17.06.2013. godine, a dalje je slijedilo prihvatanje inicijative Općine Bihać koja je u pismenoj formi dostavljena 18.06.2013. godine, te donošenje odluke Skupštine JKP Komrad o prihvatanju te inicijative dana 20.06.2013. godine, kojom je ujedno optuženi ovlašten da u daljnjoj proceduri pregovara sa Općinom Bihać o uvjetima prenosa prava raspolaganja, te da potpiše predmetni ugovor, što je i učinjeno dana 06.08.2013. godine. Dakle, sasvim je jasno da su razgovori o navedenom pravnom poslu započeli još u maju 2013. godine, o čemu je Uprava JKP Komrad upoznata, te je u tom kontekstu i donesen zaključak od 17.06.2013. godine koji, nasuprot stavu tužitelja, ne predstavlja odluku o rušenju zgrade, nego uputu na koji način Uprava JKP Komrad želi da se odvijaju daljnji pregovori u vezi sa prenosom prava raspolaganja. Stoga okolnost da je zaključak donesen dan prije nego je dostavljena pismena inicijativa Općine Bihać ne dovodi u pitanje pravilnost navedenih zaključaka prvostepenog suda, niti se žalbom tužitelja argumentira zašto je ona od značaja u odnosu na ono šta se optuženom stavlja na teret. U konkretnom slučaju je jasno da odluku o rušenju zgrade nije donio ni optuženi niti Uprava JKP Komrad, nego je to faktički učinio G.E. kao načelnik općine nakon potpisivanja ugovora kojim je preneseno pravo raspolaganja predmetnom zgradom na Općinu Bihać, s tim da je u postupku pregovaranja o prenosu prava raspolaganja predmetnom zgradom na Općinu Bihać, kao sastavni dio tih pregovora, Uprava JKP Komrad tražila da kada dođe do rušenja zgrade (o čemu su nesporno bili upoznati), oni to izvrše o vlastitom trošku jer im je to bilo u ekonomskom interesu, a za realizaciju tog zahtjeva su zadužili optuženog kao direktora preduzeća, zbog čega suprotni žalbeni navodi nisu prihvatljivi.

Nadalje, prvostepeni sud je utvrdio da u konkretnom slučaju radnjama, odnosno propustima optuženog, za JKP Komrad nije nastupila šteta, kako se tvrdi optužnicom, nego da je rušenje zgrade o vlastitom trošku JKP Komrad, bilo u ekonomskom interesu tog preduzeća. S tim u vezi, sud je prihvatio saglasne izjave svjedoka S.M., izvršnog direktora pomenutog preduzeća i D.J., članice uprave i direktorice za zajedničke poslove, da je Uprava JKP Komrad (čiji član je bio i optuženi), donijela odluku da Općini Bihać ponude rušenje zgrade u vlastitoj režiji jer je to bilo u interesu preduzeća iz više razloga: prije svega, zato da bi bili u prilici da sami odrede dinamiku rušenja, kako bi paralelno radili i poslove na osposobljavanju nove blagajne (preko koje je išlo 70% naplate od stanovništva), te kako bi iskoristili materijal sa stare zgrade ugradnjom u novu (rasvjetna tijela, sanitarije, klima uređaji, stolarija, pregradne stijene, kao i reklama koja je koštala oko 10.000 KM). Ove iskaze sud je doveo u vezu sa aktom JKP Komrad od 15.02.2023. godine u kojem je precizno naveden sav materijal koji je prenesen u novu zgradu, te vrijednost rada korištene mehanizacije, kao i zaključak nove Uprave JKP Komrad od 30.04.2019. godine iz kojeg slijedi, između ostalog, da je novi objekat

sa pripadajućim zemljištem uknjižen sa znatno većom knjigovodstvenom vrijednosti u odnosu na iznos starog objekta, što se pozitivno odrazilo i na bilans stanja društva, da se postupak premještanja u novi objekat odvijao postepeno i u vlastitoj režiji, na način da se iskoriste sve stvari sa već uknjiženog objekta na Općinu Bihać u novi objekat, a da se istovremeno ne naruši poslovanje društva, pa je tako izgrađeno novo uplatno-isplatio mjesto (blagajna) za koju je iskorišten sav materijal sa već pomenutog objekta, kako ne bi bio narušen već uhodani postupak naplate od građana, te je donesen jednoglasan zaključak Uprave da za JKP Komrad nije nastupila nikakva šteta, već naprotiv, da su upravljačke strukture u cjelokupnoj predmetnoj aktivnosti postupile u interesu društva i da je tadašnji direktor (optuženi), provodio odluke uprave preduzeća koje su bile u skladu sa interesima JKP Komrad, pa obzirom da šteta nije pričinjena, JKP Komrad i ne postavlja imovinskopravni zahtjev u krivičnom postupku prema optuženom.

Međutim, tužitelj se ovim razlozima pobijane presude ne bavi, niti ih osporava, nego insistira na kršenju odredbe člana 67. stav 1. tačka 13. Statuta JKP Komrad u vezi sa članom 16. Zakona o računovodstvu i reviziji FBiH od strane optuženog (što se odnosi na propust optuženog da za izvršene radove ispostavi fakturu Općini Bihać), pa s tim u vezi ukazuje na iskaz svjedokinje H.I. kao šefice računovodstva JKP Komrad, koja je izjavila da se svaka izvršena usluga javnog preduzeća mora knjigovodstveno evidentirati i fakturisati onome kome je izvršena, te ukazuje na nalaz i mišljenje vještaka L.H. iz kojeg slijedi da u vezi poslova rušenja predmetne zgrade, Općini Bihać nije ispostavljena faktura od strane JKP Komrad (ali su ispostavljene fakture za niz drugih izvršenih usluga poput odvoza otpada i dr.).

U vezi navedenog, ovaj sud prije svega zapaža da je i prvostepeni sud prihvatio kako iskaz pomenute svjedokinje, tako i nalaz i mišljenje vještaka, te zaključio da nije sporno da nije ispostavljena faktura o kojoj je riječ, odnosno, da nije sporno da se za izvršene usluge JKP Komrad, a u skladu sa navedenim propisima, dostavljaju fakture naručiteljima tih usluga. Međutim, valja podsjetiti da je za postojanje krivičnog djela Zloupotreba položaja ili ovlaštenja iz člana 383. stav 1. KZ FBiH, neophodno utvrditi sve njegove bitne elemente i to: svojstvo učinitelja (službena ili odgovorna osoba), radnju učinjenja krivičnog djela (iskorištavanje službenog položaja ili ovlaštenja, prekoračenje granica službene ovlasti ili nevršenje službene dužnosti), te njegovu posljedicu (pribavljanje sebi ili drugome kakve koristi, nanošenje štete drugome ili teža povreda prava drugog). U konkretnom slučaju je prvostepeni sud našao da optuženi nije pričinio štetu JKP Komrad propuštanjem da Općini Bihać dostavi fakturu za izvršene radove rušenja predmetnog objekta, odnosno, da nije nastupila posljedica u vidu nanošenja štete pomenutom preduzeću, kao bitnog elementa predmetnog krivičnog djela. Kako je sud za takav svoj stav naveo jasne i određene razloge utemeljene na dokazima na koje se pozvao, te kako žalbom tužitelja takvi razlozi, niti zaključci suda s tim u vezi nisu osporeni, onda ni pravilnost ovako utvrđenog činjeničnog stanja nije mogla biti dovedena u pitanje naprijed istaknutim žalbenim prigovorima.

Nadalje, u ovakvoj procesnoj situaciji, pitanje visine troškova rušenja zgrade odnosno, visine pričinjene štete kako je to opisano u optužnici, kojim se prvostepeni sud bavio temeljem prigovora odbrane, a kojima se i tužitelj bavi u žalbi (tako što osporava zaključak suda da ti troškovi nisu iznosili 18.096,00 KM nego znatno manje), više nije relevantno pitanje, obzirom na prethodno utvrđenje suda da rušenjem predmetne zgrade za JKP Komrad nije nastupila

šteta, a koje tužitelj žalbom nije osporio. I iz pobijane presude slijedi da je prvostepeni sud zaključio da, imajući u vidu utvrđenje da rušenjem predmetne zgrade JKP Komrad u vlastitoj režiji nije nastupila nikakva šteta za to preduzeće, eventualna drugačija procjena visine tih troškova, nije od utjecaja na takav zaključak suda, ali se žalbom tužitelja ni taj stav prvostepenog suda ne osporava. Stoga žalbeni prigovori koji se odnose na visinu troškova nastalih rušenjem predmetne zgrade, kao irelevantni u odnosu na zaključak suda da radnjama, odnosno propustima optuženog za JKP Komrad nije nastala šteta, ne mogu dovesti u pitanje pravilnost činjeničnih zaključaka suda ni u ovom dijelu pobijane presude.

U nastavku žalbe, u dijelovima koji su naslovljeni kao a) „Pogrešna primjena materijalnog prava u vezi obilježja krivičnog djela iz čl. 383. st. 1. KZ FBiH – pitanje protivpravnosti“, zatim b) „Pogrešna primjena materijalnog prava u vezi obilježja krivičnog djela iz čl. 383. st. 1. KZ FBiH – pitanje posljedice krivičnog djela“ i c) „Pogrešna primjena materijalnog prava u vezi obilježja krivičnog djela iz čl. 383. st. 1. KZ FBiH – pitanje subjektivnog elementa krivičnog djela“, kao i u dijelu žalbe koji je naslovljen kao „Pogrešno ili nepotpuno utvrđeno činjenično stanje“, tužitelj uz teoretska razmatranja iznosi suštinski iste one prigovore na koje je ovaj sud već prethodno odgovorio, ponavljajući i one tvrdnje koje posve izlaze iz okvira predmeta, o čemu je također bilo riječi, pa se s tim u vezi žalitelj upućuje na prethodno date razloge koji se ovdje neće ponavljati.

Slijedom svega navedenog, ovaj sud je temeljem člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom je žalbu tužitelja odbio kao neosnovanu i prvostepenu presudu potvrdio.

Zapisničar
Šeta Mevlida,s.r.

Predsjednica vijeća
Begić Jasmina,s.r.